

OPINIONS

Tornabous, juny de 2010

Nº 19

“La tieta Vicenta”

[Últim capítol]

Eren finals de setembre. La calor del dia encara es deixava sentir. Les nits, però, començaven a refrescar. Faltaven pocs dies perquè les fulles, al caure, fessin una gran catifa de tons amarronats.

Quasi era fosc. En Joan i la Vicenta acabaven de sopar i, com cada nit, eren asseguts comentant les incidències del dia. La Vicenta estava molt trista doncs el padrí havia sacrificat un corderet que ella havia alletat amb biberó des del moment que havia nascut. No es podia treure del cap els ulls d'aquell animalet que, amb la seva mirada semblava que li deia... “Què t’he fet jo...? Per què ho permets”?

En Joan feia els possibles per consolar-la quan, de sobte, van sentir les campanes de l'Església. Era el toc especial que feia saber que s’havia calat foc en algun lloc del poble. Malgrat el cansat que estava, va comentar amb la Vicenta que aniria a veure si calia la seva ajuda. Va enganxar la Cueta al carro i va sortir de la masia.

Al atansar-se al poble s’adonà que, s’estava cremant una gran extensió de terreny on només hi havia els rostolls d’una collita de blat. Però l’incendi, anava adquirint unes proporciones desmesurades i envoltava una masia on vivia una família i vàries quadres plenes de bestiar que representaven per aquella gent, les suors de tot una vida.

El carro menat per en Joan corria per la vorera d’un penya-segat. La Cueta, començava a no fer cas de les brides, li costava tirar endavant, esfereïda bramava i bramava, l’espurneig de les flames cada vegada era més a prop i la seva escalfor es feia notar. Corria desesperada. En Joan s’havia posat dret per dominar-la millor, però era tant el pànic i l’esfereïment de la Cueta que de sobte va parar en sec i amb un gran crit va alçar les potes del davant tot el que va poder. Degut a la frenada, el carro va bolcar i en Joan va caure penya-segat avall.

Va quedar estès molt mal ferit a la vorera del riu. La gent del poble, que havia anat per ajudar a apagar l’incendi, al percebre el que havia passat, van córrer per auxiliar-lo. En Joan no es podia bellugar, sabia per l’ofec i el dolor que sentia que s’acostava el seu final i amb un gran esforç només deia que anessin a avisar la Vicenta... necessitava veure-la i sentir-la a prop.

Van anar tot el de pressa que van poder per assabentar-la de l’accident d’en Joan. Li van dir que era molt mal ferit i que demanava per ella. Amb el cor encongít va sortir corrent. Corria i corria desesperada per arribar on era el seu Joan mentre anava pregant a Déu tot dient: Senyor, Senyor, ajudeu-lo, no us l’endugueu!. Ho és tot per mi... és la meva vida!!

En arribar al seu costat, la Vicenta, es va agenollar per abraçar-lo, però aviat s’adonà de la gravetat de les ferides: el cos d’en Joan estava destrossat...

Ell la mirava amb aquells ulls que tantes vegades havien reflectit el seu amor i que anaven perdent la seva lluentor... i amb un gran esforç li va dir: Xenta, amor meu... Tinc por... Besa’m... vull sentir els teus llavis per última vegada... Xenta... amor m...e.....u.....

I així, amb aquestes paraules, expressades amb el dolor de l'adéu però que resumien tot aquell sentiment d'amor que sentia per la seva Xenta, l'ànima d'en Joan es va endinsar dins la nebulosa que el portaria cap el més enllà.

La Vicenta, era sobre el cos d'en Joan, i no apartava els seus llavis dels d'ell, li semblava que amb el seu alè, l'escalfor del seu cos i la tendresa de les seves carícies, li donaria la força suficient per lluitar per la seva vida... No va ser així. I quan ja portava una estona abraçada al cos sense vida d'en Joan, la van haver de separar... Estava col·lapsada. El seu cap havia quedat en blanc i de la seva boca no podia sortir cap paraula. Tot plegat semblava un mal son i ben segur en qualsevol moment es despertaria.

Però no, no era un mal son, en Joan havia marxat per sempre... I ella, havia quedat sola... era un final que cap dels dos, feia tan sols una hora, havien pogut sospitar...

Els esdeveniments de la vida són com un joc, a vegades es guanya a vegades es perd, i ella havia quedat atrapada enmig d'una jugada, en la que sense donar-li temps a acabar la partida, el destí ple de gelosia per la felicitat d'una parella que havien fet de l'amor la part més important de la seva vida, l'havia guanyat per endavant, destrossant en un moment, amb la seva urpada, el cos d'en Joan i l'ànima de la Vicenta.

La seva vida anava transcorrent com una morta vivent. La rutina no aconseguia mitigar el dolor de l'absència, era un dolor que l'oprimia les entranyes. Tenia cura de les feines de la granja però, no parlava, i arribant a casa, tenia la impressió que en Joan sortiria pel darrera d'alguna porta i tot fent-li un petó li diria amb aquella veu preciosa que a ella tant li agradava escoltar... Hola Xenta, com ha anat avui?.

Però... tot era un gran silenci... només sentia el bategar del seu cor, volia plorar però, els seus ulls estaven secs com un pou abandonat, la seva tristesa era ancorada en la profunditat del seu cor i destrossava tota esperança. La mancança de la presència d'en Joan li era insuportable. Sense ell la vida no tenia sentit. Era una vida buida. Tot li recordava moments viscuts plegats que no tornarien. Uns moments plens de sacrificis, però també plens d'il·lusió i d'alegria.

La seva germana la Mariona, al veure la desesperació de la Vicenta volia que anés a viure amb ella, i la gent amb bona fe, li recomanaven que tornés a casa dels seus pares. Però l'enyorança del ser estimat li proporcionava un sentiment d'angoixa i de soledat que, juntament amb el dolor que la turmentava permanentment, feien de rosegador deixant el seu cor esmicolat, i això, no es podia amainar amb un canvi de casa.

Feia molts dies que per la seva ment rondava la idea que en aquest món ja no hi feia res, que la seva vida no tenia sentit... I un capvespre, va decidir que era el moment de dur a terme el que tenia pensat. Amb una revolada va sortir de la masia, però, abans de posar fi a tanta angoixa volia desfogar-se amb qui a ella li semblava que era el culpable de tots els seus infortunis.

L'església encara era oberta. Va entrar i es va dirigir decidida cap el Crist clavat en la creu que presidia l'altar. Es va posar el davant d'ell i carregada d'odi li va dir... Què havíem fet nosaltres per ser motiu del teu enuig...? On és l'amor que diuen tens cap els homes...? No diuen també que vas predicar que ens hem d'estimar els uns els altres...? Nosaltres ens estimàvem... Tenies gelosia de la nostra felicitat...? Per què te l'has endut...? li va dir moltes més coses... i amb un atac de desesperació, de ràbia i de fúria el va treure del pedestal on era col·locat i el va colpejar fins deixar-lo fet a trossos...

Era l'última cosa que havia tingut necessitat de fer abans de reunir-se amb el seu estimat.

Ja era fosc i plovia. Els trons trencaven el silenci de la nit i els llampecs donaven claredat a una nit tenebrosa per manca de lluna, la qual, era amagada, no volia ser testimoni de la decisió de la Vicenta.

El terra s'havia convertit en un veritable fangal... La Vicenta no ho notava, només tenia ganes d'arribar dalt del penya-segat, però, abans de posar fi a tant sofriment, volia tornar a veure el lloc tan ple de records on en Joan amb les mans colrades pel treball, l'havia acarolat tantes vegades... La turmenta no amainava, i entre tro i tro, es va sentir l'aletejar d'una oliba sense destí buscant un refugi segur...

La Vicenta, emboirada pels records i el dolor, anava a fer la passa definitiva quan va sentir la veu de la seva germana que la cridava... Una veïna havia vist a la Vicenta caminar amb una decisió fora de mida cap el penya-segat i l'havia avisat.

La Mariona es va anant apropant, i com si no s'adonés de les intencions de la Vicenta amb una frase que no tenia res a veure amb la gravetat del moment, per distreure-la li va dir: "Com és que vas descalça amb aquesta pluja i sense paraigua...?"

La Vicenta es va girar, se la va quedar mirant i amb sequedat va respondre: "I tu que n'has de fer!!" Com si no l'hagués sentit, la Mariona amb els braços oberts li va dir: "Vicenta, germana meva, t'haig de donar una bona notícia... estic embarassada... et necessito..." I la va abraçar.

Al sentir el tacte i l'escalfor dels braços de la seva germana aixoplugant-la, la Vicenta es va esborronar, i una esgarrifança que provenia del més fons de les seves entranyes va recórrer el seu cos. El ventre de la Mariona, en el que hi havia una vida incipient, va quedar oprimat per la gran abraçada, una abraçada que després de tants sofriments va ser el motiu perquè els ulls de la Vicenta s'omplissin de llàgrimes i a la fi pogués plorar. Un plor, que va ser un bàlsam per la seva ànima, tan temps oprimida per la tristesa i el dolor... i recolzada damunt l'espatlla de la Mariona, van tornar cap a casa. Les llàgrimes de les dues germanes es fonien amb l'aigua de la pluja. Del succeït aquella nit no en van tornar a parlar.

La Vicenta no es va enamorar mai més, en Joan va ser l'únic i gran amor de la seva vida. Però la vinguda al món d'en Pau, va ser una batzegada important. Va aportar esperança al seu cor i una nova il·lusió, després de tanta tragèdia i tanta desesperació...

Va ser per en Pau com un altre mare... I en Pau, la va estimar com si veritablement ho fos.

En Pau i la Roseta

Penúltim capítol

En Pau, feia els preparatius per tornar a la seva terra, casar-se amb la Roseta i portar-la cap el lloc on a còpia de molt treball, amb els diners que havia estalviat i els que li havia donat el pare quan va marxar de casa, va comprar una casa i unes terres, on va plantar vinyes. El fruit de tant esforç va tenir la seva recompensa. S'havia convertit en un entès i va elaborar un vi que va poder competir amb els ja existents en el mercat, agafant un gran prestigi.

La Roseta anava fent els preparatius pel casament. Però el pensar que havia d'abandonar els seus estimats li produïa un gran desassossec. Seria al costat del seu Pau, i s'endurien cap a l'Argentina a la tieta Vicenta, però tot i així, quan ho pensava, es sentia traspalsada.

La seva mare feia el que podia per animar-la, però, en qui trobava un veritable descans era amb la Tieta Vicenta, semblava una dona anticipada al temps en la manera de pensar. Va confiar en ella les seves pors de tota mena, i la Vicenta va ser, la que amb dolçor i d'una manera natural, li va explicar sense ometre cap detall, els secrets perquè, quan arribat el moment i sense recances, pogués gaudir juntament amb en Pau d'un amor que els havia mantingut fins aleshores, verges. Entre tots dos havien decidit esperar fins la nit de noces per culminar el seu delit.

I per fi va arribar el dia en que en Pau va tornar a trepitjar la seva terra... [Continuarà]

Reflexions de saviesa:

- *La vida no és esperar que la tempesta passi, és aprendre a ballar sota la pluja.*
- *L'amor es l'únic sentiment que compensa el renunciar a la nostra individualitat.*
- *Es pot substituir un amor per un altre, però sempre queda allò q. vam sentir.*
- *Les casualitats no existeixen, sempre hi ha una raó del perquè succeeixen.*
- *Els records fan que hom se senti vell i trist.*
- *És humà estimar, i encara ho és més perdonar.*
- *Vaig néixer sense saber perquè, he viscut sense saber com, i moriré sense saber com ni perquè.*
- *La por és natural en el prudent; saber vèncer la por... és ser valent.*
- *La vergonya de confessar el primer error en fa cometre molts altres.*

Cuina:

Sardines escabetxades:

Ingredients per quatre persones:

- 1 kg de sardines. Millor que siguin una mica grosses.
- 2 fulles de llorer.
- 8 alls.
- Un parell de branquetes de farigola.
- Pebre vermell dolç.
- Farina.
- Oli i sal.
- Vinagre. (La quantitat dependrà del que us agradi de fort l'escabetx).

Elaboració:

Netegeu i saleu les sardines, poseu-les en una escorredora.

Enfarineu-les lleugerament i fregiu-les en una paella amb oli. Un cop fregides reserveu-les en una cassola de fang.

En la mateixa paella on heu fregit les sardines i en el mateix oli, fregiu els alls, les herbes aromàtiques, el pebre dolç i el vinagre. (compte amb el pebre dolç que és molt fàcil de cremar i donaria mal gust a la salsa). Deixeu-ho coure uns minuts.

Aboqueu la salsa per damunt de les sardines i deixeu-ho reposar unes quantes hores.

Les sardines escabetxades cobertes per la salsa, poden durar sense fer-se malbé, uns quants dies.

Si quan aneu fent la salsa veieu que és massa forta de vinagre, la podeu aclarir amb una mica d'aigua.

I..... BON PROFIT